

10 — SVI PUTEVI

– Ponizno na kolena, bedni smrtnici, nek vas okupa svetlost njegove milosti! Pred vama stoluje Kralj Kraljeva, Faraon Sumporne Jame, Zaštitnik Svetog Plamena, Čuvar sedam ključeva, Oploditelj i Svedržitelj, po božijoj volji, vasilevs Lav, šesti svoga imena, gospodar... gospodar... gospodar...

Pozlaćena glava androida klonu, kao da se umorio. Oči od crvenog kristala zatreperiše.

– Gospodar... gospodar... gospodar...

– Zatrokirao je. U vražiju mater, šta ćemo sada?- Jednooki Lomi se unezvereno osvrtao po dvorani. Klečao je, a znoj mu je tekao niz slepoočnice. Mnogo je nervozan za jednog hetmana brodskog naoružanja. Nakon što se ovaj košmar okonča, moraću da nađem nekog drugog da ga zameni na *Lutalici*.

Faraon plamena i čuvar sumpora ili kakogod, vasilevs Lav VI, nešto progunda na svom varvarskom jeziku. Bio je tako debeo da mu

se telesina prelivala preko glomaznog zlatnog trona. Stražari i konkubine se uzmuvaše, kao brodski žohari kad upališ svetlo.

– Gospodar... gospodar... gospodar... – odjekivalo je dvoranom dok se android epileptično trzao.

– Moraćemo bez prevodioca – ustao sam, otresajući prašinu sa kolena. Nisam više imao strpljenja za tu kolonijalnu teatralnost. Lav VI nam mahnu debelom ručicom. Lomi i ja priđosmo tronu; stražari i konkubine su se užurbano razmicali pred nama.

Vasilevs se kezio – imao je zubalo od čistog zlata. Sitne oči – vodnjikave i razroke, stešnjene u masi rumenog sala – pohlepno su se caklile. Zagroktao je nešto nerazumljivo, izražajno gestikulirajući.

Ovo će da potraje, pomislih. I potrajalo je, nego šta. Takva nam je bila sreća – bogovi vakuma se nisu smešili našoj ekspediciji. Prvo nas je žoharska infestacija privremeno usporila kod Renesanse. Uspeli smo da je se rešimo, ali ne pre nego što su žohari proždrali nesrećnog Remijela, malog od palube. Jednooki Lomi se pokazao kao podjednako beskoristan koliko i nervozan. Bio je to, međutim, tek početak. Solarna oluja kod Sirijusa je pregrejala jezgro pogona pa

smo sve sisteme morali pogasiti radi popravke. Brodski algoritmi su od toga skroz pobrljavili, a ni našem Navigatoru nije bilo ništa bolje.

– Deluje nekako bledunjava – rekao je Lomi, kuckajući prstom o duplo staklo akvarijuma. – Oporaviće se kad uđemo u hipersvemir-odvratio sam.

U tom trenutku su me druge misli mučile. Nismo bili ni na pola puta ka Armagastu X, a valjalo je preteći konkurenciju. Postoji dobar razlog zašto danas svako sa iole soli u glavi želi da preleti međuzvezdani bezdan i da utroši stotine godina vremenskog duga ne bi li stigao u ovu zabačenu koloniju.

Bogatstvo, naravno. Najveće blago poznatog univerzuma i to upravo ovde, na ovom radioaktivnom kamenom opiljku, zaboravljenom od bogova i ljudi.

Lav VI je brbljao poput maloumnika, ja sam mahao rukama. Jednooki Lomi izdade naređenje i roboti servitori su počeli da unose naš tovar, slažući planinu od ugljeničnih sarkofaga tačno na sredini dvorane. Stražari u gvozdenim oklopima su oprezno otvorili jedan, zadovoljno uzviknuli i nekoliko golišavih konkubina je počelo da

prilazi, u početku oprezno, pa onda sve smelije. Uskoro se stvorila poprilična gužva dok su vadili robu – školjke sa Posejdona, kristalne šišarke sa Velesa II, tkanine sa Renesanse, hologramske diskove sa Prstena, sve te raznobojne staklice s udaljenih zvezda.

Lav VI uzbuđeno zatapša ručicama, prskajući pljuvačku po bogatijoj svilenjoj odori. – Mislim da je debeli zadovoljan- promrmlja Lomi, a osmeh olakšanja mu obasja lice.

– I meni tako deluje – brišem znoj sa čela. Kakva je to ironija, kakva sprdnja pakosnih bogova, mislim se, posmatrajući debelog poglavicu i njegov varvarski harem. Kako li se uopšte zadesilo da baš ovim degenerisanim divljacima, stanovnicima sumpornih jezera, zapadne da pod neukim guzicama nađu najveće otkriće u istoriji čovečanstva?

Možda je to kosmička pravda. Zlopatiti se s kolonizacijom ovog pakla, pa naći artefakte izumrle tuđinske civilizacije – ima tu izvesne ravnoteže. Na Armagastu, doduše, te dopadljive rukotvorine i egzotične fosile ne mogu za mnogo šta iskoristiti. Ali se u Sistemu prodaju za velike pare. Na kraju krajeva, nije sve to ni loše – lako je sa

divljacima se dogovoriti. Upravo smo, ako se ne varam, sklopili posao veka.

– Gospodar... gospodar... gospodar... – trzao se android i dalje. Vasilevs mahnu slugama i ogromna železna vrata se otvoriše. Potrajalo je pre nego što su sluge unele sve teške plastične kutije.

– Naredi servitorima da ih oprezno odnesu na *Lutalicu*. Roba je krhka – kažem Lomiju. Okrećem se ka mrcini na zlatnom tronu, smešeći se. Ljubaznom domaćinu se treba zahvaliti, pre nego što uteknemo iz ove smrdljive rupe.

Lavovi zubi se zlatno sijaju, a znoj mu se cedi niz čelo i pregoleme grudi. Nadam se samo da nećemo morati da se izljubimo. Vasilevs zagrokta zadovoljno.

– Vladimire, nešto ne valja! Prevarili su nas! – viče Lomi, podigavši poklopac kutije. Prozirni kamenčići i kristali mu se slivaju između prstiju. Lomi razgrnu rukama đinđuve i izvuče srebrni skip-tar, posmatrajući ga kao da se tu krije odgovor na sva njegova pitanja. Potom je besno urliknuo.

Mahinalno se hvatam se za plazma pištolj o boku, ali uzalud, jer on nije tu. Nismo smeli da ga u dvoranu unesemo. –Prljavi divljaci- urla Lomi, vitlajući skiptrom.

Lav se mršti i reži na svom čudnom jeziku. Konkubine vrište, stražari hvataju mog hetmana naoružanja. Vičem, ali ne znam na koga. Kao ritam mašina kakofonije, dvoranom odzvanja –Gospodar... gospodar... gospodar...

Odgurujem jednog stražara, ali me drugi hvata za ruke. Lomija tuku kopljima, Lav uzbuđeno izdaje naređenja sa zlatnog trona. Ubrzo i ja dobijam udarac u bubrege i padam na kolena.

– Gospodar... gospodar... – android se trznu, kao da su ga prenu- li iz sna.-Gospodar Novog Rima, zapovednik Evrope, autokrator pla- nete Zemlje, prve i jedine, sada i uvek i za vek vekova!

Jednooki Lomi, presamićen između stražara, diže glavu i i pljuje krv i zube na pod dvorane.

– Planeta Zemlja? Gde je to u vražiju mater?!